

Arrest

nr. 67 886 van 4 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 21 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

*U verklaart een Soedanese staatsburger van Gimr origine te zijn afkomstig van Sirba. U kende problemen met de Soedanese autoriteiten en u hebt Soedan verlaten. U reisde via Tsjaad en Libië naar België. U vroeg op 6 april 2009 in België een **eerste maal asiel**. Op 15 september 2009 werd door het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op basis van het feit dat u uw voorgehouden (recente) afkomst uit Darfur niet aannemelijk maakte, noch uw beweerde etnische Gimr origine uit Darfur. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op 9 februari 2010 de negatieve*

beslissing bevestigde. U tekende beroep aan bij de Raad van State. Op 17 mei 2010 werd uw beroep verworpen.

U vroeg een **tweede maal asiel** aan op 1 oktober 2010. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Soedan. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een bewijs van woonst en een nationaliteitsbewijs (dd.5.4.2010) van Sarba, West-Darfur neer. Uw tweede asielaanvraag werd op 29 november 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

U vroeg een **derde maal asiel** aan op 14 maart 2011. U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Soedan. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een bewijs van woonst en een nationaliteitsbewijs (dd.3.11.2010) van Sarba, West-Darfur neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de door u aangehaalde elementen voor uw derde asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat u blijft bij de redenen aangehaald in uw eerste asielaanvraag. Er dient te worden vastgesteld dat uw eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden door het Commissariaat-generaal en de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook het cassatieberoep dat u hiertegen indiende bij de Raad van State werd verworpen. Bijgevolg resten u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen.

De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag, namelijk een bewijs van woonst en een nationaliteitsbewijs dd.3.11.2010 van Serba, West Darfur, kunnen op zich niet de geloofwaardigheid van uw eerste asielaanvraag herstellen. Men dient in dat opzicht er op te wijzen dat een document, om bewijskrachtig te zijn, een verhaal moet ondersteunen dat ook samenhangend en geloofwaardig is en dat dit niet het geval is. Daarbij is het merkwaardig dat de inhoud van het attest van woonst en van het attest van nationaliteit identiek hetzelfde is en enkel de titel verschillend is, waardoor deze documenten eerder gesolliciteerd overkomen (zie gehoor CGVS, p.3). Het is opmerkelijk dat u verklaart deze documenten reeds eind 2010 te hebben gekregen, maar pas op 14 maart 2011 een derde maal asiel te hebben gevraagd, waaruit blijkt dat u duidelijk geen haast had om internationale bescherming te vragen hetgeen uw vrees wederom ernstig in vraag stelt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet evenals de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

In een eerste onderdeel betreffende haar asielaanvraag voert zij inzake haar afkomst uit West-Darfur aan dat de in het kader van huidige asielaanvraag door haar neergelegde stukken, met name een bewijs van woonst en een nationaliteitsbewijs van 3 november 2010 van Sirba, West-Darfur, haar asielrelaas wel ondersteunen. Door het voorleggen van deze documenten maakt zij haar afkomst uit Sirba en haar verblijf in de regio wel aannemelijk. Verzoekster merkt op dat deze stukken haar bovendien werden toegezonden vanuit Khartoum, zoals blijkt uit de envelop en de begeleidende brief aan het Commissariaat-generaal door haar raadsman. Zij wijst op het feit dat de commissaris-generaal de echtheid van de betreffende documenten niet heeft betwijfeld.

Verzoekster herhaalt dat zij via Soedanezen van Darfur die in België verblijven contact heeft gehad met de neven van haar man en dat zij haar de documenten hebben toegestuurd. Zij merkt op dat de documenten evenwel niet zonder meer bekomen konden worden. De neven van haar man dienden

immers een aantal vragen zoals haar volledige naam en haar laatste adres te beantwoorden om de documenten te verkrijgen. Dat dergelijke documenten opgevraagd moeten worden, is volgens verzoekster logisch. Zij betoogt dat dit niets afdoet aan de echtheid van de documenten.

Verzoekster voert aan dat zij pas op 14 maart 2011 een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend omdat zij de documenten pas eind 2010 heeft ontvangen en haar verblijfssituatie zeer precair was. Zij heeft in deze periode immers op verschillende plaatsen verbleven.

Verzoekster citeert de vluchtelingendefinitie in het Verdrag van Genève en houdt een theoretische uiteenzetting betreffende de 'gegronde vrees voor vervolging' en de bewijslast. Zij stelt dat de door haar aangehaalde problemen enerzijds verband houden met het feit dat ze een nationalistische student van antwoord heeft gediend en anderzijds met de betrokkenheid van haar man bij de rebellenbeweging 'JEM'. Deze problemen houden volgens verzoekster verband met de criteria geïncorporeerd in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève.

In een tweede onderdeel betreffende de subsidiaire beschermingsstatus voert zij aan dat het niet duidelijk is of rekening werd gehouden met alle door haar neergelegde documenten, te meer daar zij op heden stukken heeft voorgelegd waaruit haar afkomst uit Sirba, West-Darfur duidelijk blijkt. Verzoekster merkt op dat in deze regio een onstabiele en conflictueuze situatie heerst en verwijst te deze naar rapporten van 'Human Rights Watch' van januari 2011.

Zij citeert artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en stelt dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst geconfronteerd dreigt te worden met een erg onstabiele regio waar burgers tot op heden nog steeds het slachtoffer zijn van gewapende conflicten, niet enkel door rebellen maar ook door overheidstroepen. Verzoekster herhaalt dat zij eerder reeds voor gelijkaardige geweldplegingen haar dorp diende te ontvluchten en destijds bovendien onterecht werd gearresteerd en bedreigd voor het uiten van haar mening.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in het artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Eens de Raad een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak doen over de eerdere asielaanvraag. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

Verzoekster baseert haar huidige, derde asielaanvraag op een bewijs van woonst en een nationaliteitsbewijs, beide gedateerd op 3 november 2010, ter staving van haar vermeende afkomst uit Serba, West-Darfur.

Dient te worden opgemerkt dat deze documenten een gesolliciteerd karakter vertonen gelet op het feit dat, behoudens de titel, de inhoud van het bewijs van woonst en het nationaliteitsbewijs volledig identiek zijn. Tevens dient zich de vraag aan hoe verzoeksters pasfoto, gelet op haar aanwezigheid in België en het feit dat zij geen directe contacten onderhoudt met Soedan, op deze documenten kan voorkomen.

Verzoeksters verweer inzake de wijze waarop zij deze documenten verkregen heeft, kan geenszins afbreuk doen aan de terechte vaststelling inzake het gesolliciteerde karakter van deze stukken.

Waar verzoekster in het kader van onderhavige derde asielaanvraag voorhoudt dat de door haar bijgebrachte envelop waarin het bewijs van woonst en het nationaliteitsbewijs van 3 november 2010 werden verstuurd, een bewijs is van haar afkomst uit West-Darfur, treedt de Raad verweerder bij waar deze heeft vastgesteld dat uit een briefomslag die in Khartoum werd gepost niet kan worden afgeleid dat verzoekster wel degelijk afkomstig is uit West-Darfur.

De door verzoekster bijgebrachte documenten zijn derhalve niet van die aard om de eerste weigeringsbeslissing te kunnen wijzigen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoekster heeft verklaard het bewijs van woonst en het nationaliteitsbewijs van 3 november 2010 reeds in december 2010 te hebben ontvangen (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 3, p. 3) en zij pas op 14 maart 2011 een derde asielaanvraag heeft ingediend, afbreuk doet aan de ernst en de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

Dat het feit dat zij pas op 14 maart 2011 opnieuw asiel heeft aangevraagd zijn oorsprong vindt in haar preciaire verblijfssituatie, kan niet worden aangenomen. De Raad treedt verweerder te deze bij waar deze heeft gesteld dat een nieuwe asielaanvraag net een einde had kunnen maken aan verzoeksters preciaire verblijfssituatie.

De overige door verzoekster bijgebrachte stukken vermogen niet tot een ander oordeel te leiden.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoekster vraagt in subsidiaire orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.2. Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of zij bij terugkeer een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet loopt, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst en algemene rapporten van 'Human Rights Watch' niet volstaan. Zij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken. Verzoekster maakt echter zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag haar afkomst uit Darfur noch haar etnische origine aannemelijk kon maken. De thans bijgebrachte documenten vermogen niet deze vaststelling te wijzigen. Aangezien het bijgevolg vrijwel onmogelijk is een correct beeld te krijgen van verzoeksters verblijfplaatsen en leefsituatie in de periode voor haar komst naar België is het dienvolgens evenzeer onmogelijk een correct beeld te krijgen van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. Aan verzoekster kan derhalve de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

2.4. Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS